

Ս Ո Ւ Ր Բ Յ Ա Կ Ո Ր

Հայոց Սաղիմի Սուրբ վանքն Յակոբայ,
 Թաղամաս մ'է մեծ,
 Հին քաղաք կոչուած պարիսպներէն ներս,
 Որ ամուր, հաստաս՝ կը հանգչի փարթամ
 Դշխոյի նըման բարձունքին վերև
 Սլոնոյ լեռան,
 Գետինն երկնին վերածելու չափ:
 Իսկ Սուրբ Յակոբայ Տանարն յանկուցիչ,
 Գոհարասուփ է,
 Հազուագիտօրէն բացող իր դուռներն
 Այցելուներու աչքերուն դիմաց:

Ներսի ինկաբոյր մթնոլորտին մէջ,
 Պատերէն առկախ,
 Կողք կողքի շարուած սրբապատկերներ,
 Հայրապետներու, ճգնաւորներու,
 Հէկեաթի նրաւ մտերմութեան մէջ
 Կը քալեն անշարժ,
 Դէպի երկնքի կայաններ լուսէ:

Սիւներն մոմերուն, խորաններուն դէմ,
 Բարձրներու պէս շարուեր են կարգով,
 Իսկ կանթեղներու շարքներ արծաթ,
 Կամարներէն կախ,
 Քաղցր պլպլուրով կը վառին անթարթ:
 Խորաններուն դէմ խաչեր, սկիհներ
 Եւ առանակներ, ոսկի եւ արծաթ,
 Կը բանան իրենց շողերն բացխփիկ,
 Ալիք առ ալիք:
 Իսկ վարագոյրներ՝ ծածանումին մէջ
 Լոյսերու ծածան,
 Կը գողան առանց փերելու իրենց
 Ծփանքներն անշարժ:

Աղօթքի ձայներ, խունկի փուլաներ,
 Մերք զուսպ, մի րթ ժայթող,
 Կը բարձրանան վեր, շինելու ամպի
 Քուլաներ խարսեաւ, զմբէթին ներքեւ:

Ո Մ Բ Ա Ր Ո Ւ Մ

Ինչպէս մեակ մը աշխոյժ, ցուր քաղաքի բնակիչ,
Որ վաղ առնաւ կը փութայ ժողովել հունձներն իր ամէն
Ու յարգարէլ ամբարներն, զանոնք լեցնել էիչ առ էիչ,
Պատրաստ ըլլայ որ պաշարն երբ քամիները փչեն ...

Եւ ալ այսօր երբ կ'ապրիմ ամառնաՎերջն իմ կեանքին,
Յուշեր, սէրեր անցնալէն կը հաւաքեմ տենդազին,
Չանոնք բանեղ ջանալով ամենախորն իմ սրտին,
Որ խորեակէն կամ փութէն չժգունին, չցնդին ...

Ոմանք տար են, ինչպէս, ինձմէ առաջ ծերացած,
Իսկ ուրիշներ՝ զունաքափ, ո՛չ տես ունին եւ ո՛չ հոտ.
Ինչպէ՛ս իրենց վստահիմ, ինչպէ՛ս յուսամ, ո՛վ Աստուած,
Խարկանմենեուն դէմ որ զիս պահեն ամուր ու սրտն ...

Որ երբ ձմեռը հասնի, փշէ ուժգին հովն իր ցուրտ,
Վիշտը խել իմ սրտին՝ իր մագիլներն անյազուրդ,
Գոնէ կրնամ պատրաստիմ եւ օրօք իմ հոգին,
Ու տեսնել դէմք մահուան, օծուն՝ գոլովը կեանքին:

1984

Գ. ՀԱՐՏԱՐ

Զկան աթոռներ սրբալայրէն ներս,
Նման հինաւուրց ժամատուներու,
Ժամուորներ ոտքի
Կ'ունկնդրեն ալոթքն, ժամասացութիւն,
Առաստաղներէն կարծես վառ իջնող,
Վերցնելով այսպէս բեռները նիւթին
Իրենց հոգիին, ապա ըզգալու
Ներկայութիւնը իրենց Աստուծոյն:

Աղօթք օյժ է, որ գիտէ բանալ
Համբաներ անյայտ,
Տեսանելիէն անտեսին գացող:
Իսկ Հայուն համար աղօթքն ու արցունք
Նոյն ցայտադրիւրէն կը բխին խաղաղ,
Վիշտն վերածելու
Քոյսի եւ սիրոյ եւ ուրախութեան:
Սուրբ Յակոբի մէջ մարդ կը զգայ ինքզինքն
Շատ աւելի մօտ երկնին սնամպ:

ՌԷՆԱԹՍ ՄԷՆԱԶԶԻ